

LES PARAULES DE LA PARET

Text: Cinta Arasa

Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

Edita:

Sindicalistes Solidaris

Rambla del Raval 29-35 baixos - 08001 Barcelona

Tel: 93 412 13 27 - www.sindicalistessolidaris.org

sindicalistes@sindicalistessolidaris.org

Amb el suport de:

AJUNTAMENT
D'ESPLUGUES

Ajuntament del
Prat de Llobregat

Text: Cinta Arasa

Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

Assessorament lingüístic: Servei Lingüístic UGT de Catalunya

Assessorament tècnic de continguts: Núria Pelay Bargalló

Coordinació: Sally Revuelta

Disseny i maquetació: Quim Milla

Impressió: Impremta Torrell

Dipòsit legal: B 19832-2025

Barcelona, octubre de 2025

LES PARAULES DE LA PARET

Text: Cinta Arasa

Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

A l'O., on siguis, gràcies per la història.

**A totes les persones que han escrit
sempre allò que calia escriure i molt
especialment a les que ho han fet en
llengües perseguides.**

La declaració universal dels drets humans estableix, en els articles següents:

Article 2. Dret a viure sense discriminació:

Tens dret a tots els drets humans, sense que importi la teva raça, color de pell, sexe, llengua, religió, opinions, nacionalitat, entorn familiar, naixement o estatus social o econòmic.

Article 19. Dret a la llibertat d'opinió i expressió:

Tens dret a defensar i expressar les teves opinions, has de poder compartir-les amb a la resta, fins i tot amb persones d'altres països, per qualsevol mitjà.

Hi ha molts països al món on encara es prohibeixen llengües i idees. En aquests països hi ha persones a qui no es permet parlar ni escriure i els governs, la policia i els militars les persegueixen i les empresonen.

Mira el cel per la ranura de vidre que ha quedat descobert, sota de la persiana abaixada.

-Un pam, que no hi entri el fred, només la llum de la lluna i la de les estrelles. Saps que tens l'espell més valuós? Ni amb diners, no es pot comprar- li diu el papa cada nit, quan abaixa la persiana de la seva habitació i li deixa aquell trosset de finestra descobert. Ho diu rient per sota el nas, posant-se dos dits a sobre els llavis i bellugant-los, com si dugués un bigoti llarg que se li mogué en caminar, ben bé com el Bruixot Màgic de les Paraules, que sovint apareix als contes que li explica.

-Bona nit, Bruna.

Ella després mira el cel il·luminat per la llum de la lluna i la de les estrelles mentre sent com el papa treballa a l'estudi.

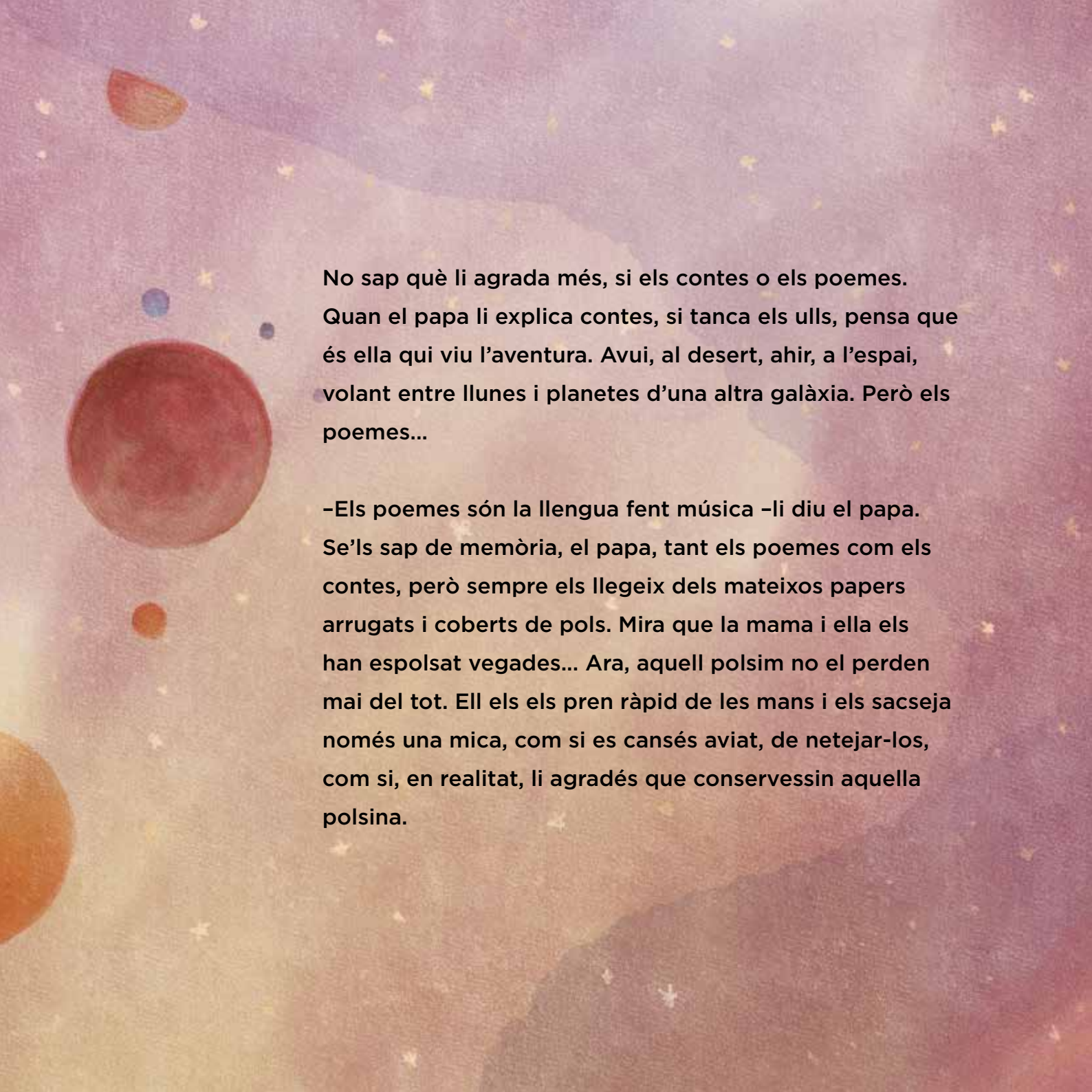
Tecleja a l'ordinador. Abans d'anar a escriure li ha llegit un conte i li ha recitat dos poemes, el seu i un altre. El seu li recita cada nit i l'altre el va canviant. Els contes són sempre diferents.

El d'avui parlava d'una travessa molt perillosa pel desert. Era la història d'una nena valenta que es guiava per les estrelles i la lluna per poder tornar a casa. Com a ella, les estrelles i la lluna li feien companyia a la nit. Després, en arribar a un oasi, coneixia el Bruixot Màgic de les Paraules, que l'ajudava a trobar el camí més de pressa. Li escrivia contes i poemes al cel i, com el papa li fa a ella, els hi llegia en veu alta. Aquells contes i aquells poemes, en realitat, contenien pistes per escollir la millor direcció.

No sap què li agrada més, si els contes o els poemes.
Quan el papa li explica contes, si tanca els ulls, pensa que
és ella qui viu l'aventura. Avui, al desert, ahir, a l'espai,
volant entre llunes i planetes d'una altra galàxia. Però els
poemes...

-Els poemes són la llengua fent música -li diu el papa.
Se'ls sap de memòria, el papa, tant els poemes com els
contes, però sempre els llegeix dels mateixos papers
arrugats i coberts de pols. Mira que la mama i ella els
han espolsat vegades... Ara, aquell polsim no el perden
mai del tot. Ell els els pren ràpid de les mans i els sacseja
només una mica, com si es cansés aviat, de netejar-los,
com si, en realitat, li agradés que conservessin aquella
polsina.

Ella se sap de memòria alguns versos dels poemes del papa i, sencer, el que va escriure per a ella, només per a ella.

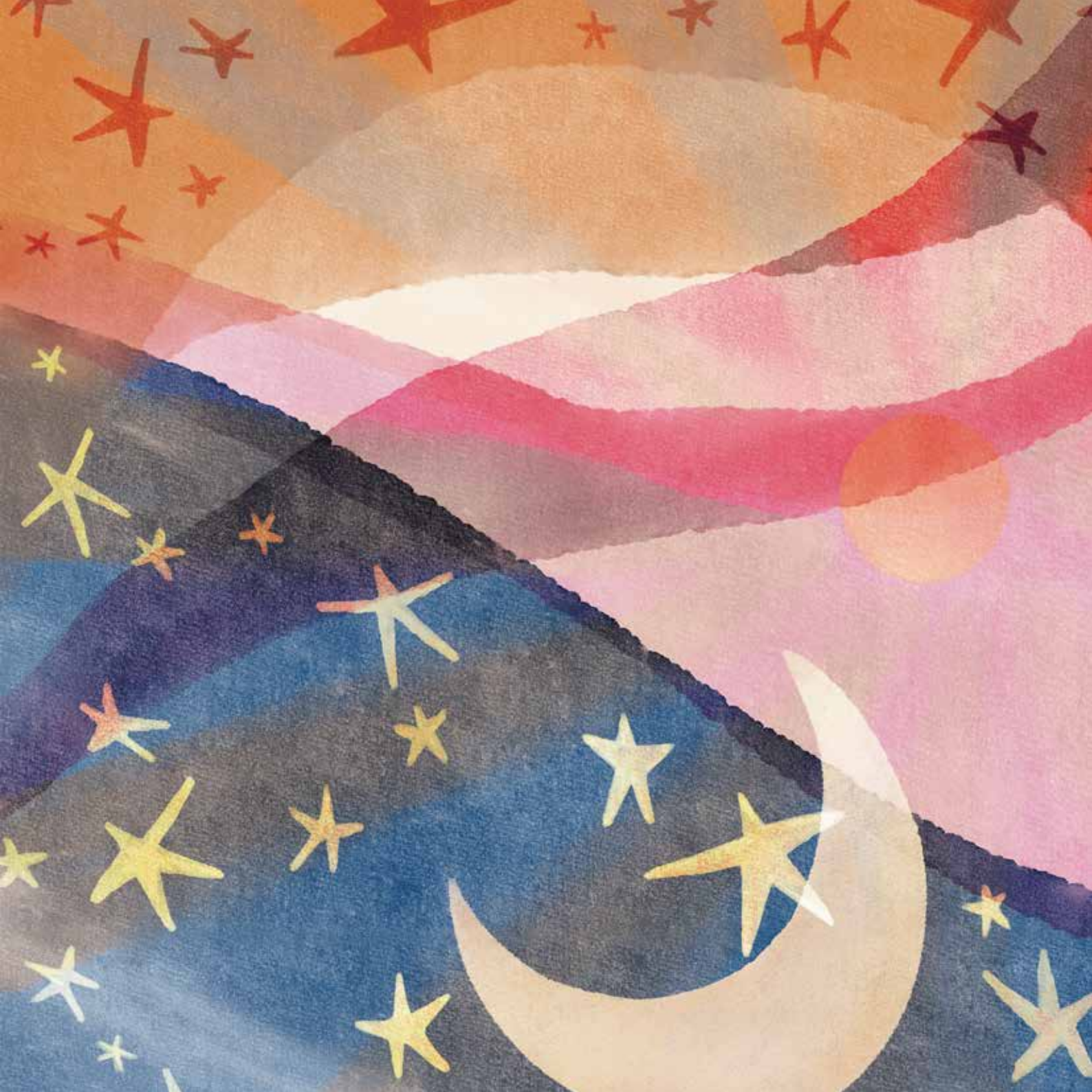
*Saps qui ets, tens als ulls la força del cel magenta
alça't i crida, forta i valenta.*

*Jo et vetllaré, et sentiré sempre a la cançó de bressol
i als batecs del cor, seguint el camí del sol.*

*Escoltaré la teva veu tan bon punt soni, Bruna
parla, explica que t'hem encomanat a la llum de la lluna.
Ets el dringar de les estrelles,
et vetllaré els somnis, t'acaronaré les parpelles.*

*Seré coixí i seré aventura i llibertat
cada dia al teu costat.*

*Saps qui ets, tens als ulls la força del cel magenta
alça't i crida, forta i valenta.*

És tan bonic! Potser és el poema més bonic que s'ha escrit mai. Bé, segur que és el poema més bonic que s'ha escrit mai, perquè és només seu.

Cada nit, després de recitar-li, el papa li abaixa la persiana, l'acotxa i ja es posa els dits com si fossin el bigoti del Bruixot Màgic de les Paraules.

-Bona nit, Bruna.

Fa veure que marxa de l'habitació, però no en marxa. Ella tanca els ulls i fa veure que dorm, però no dorm. El papa sempre torna d'una revolada per fer-li pessigolles i mirar encara una estona més amb ella les estrelles i la lluna. Després sí, marxa cap a l'estudi.

Tot i això sap que si té por, s'alçarà del llit, anirà de puntetes cap a l'estudi i el papa la pujarà a la falda. Després continuarà teclejant, li xiuxiuejarà les paraules que estigui escrivint fent-li pessigolles a l'orella, i ella notarà com la por que tenia fuig una mica.

Al cap d'una estona, el papa la portarà al llit un altre cop, l'acotxarà i tots dos comprovaran que sí, que la lluna i les estrelles hi continuen sent, per fer-li companyia.

-I no el veus, però el Bruixot Màgic de les Paraules ens mira, des de més enllà de la lluna.

Abans li costava d'adormir-se gairebé sempre. Algunes nits tenia molta por. Ara encara té por, però potser no tanta, i no cada nit. I ja no s'enfada amb el papa. Abans s'hi enfadava cada vegada que el sentia teclejar a l'ordinador. S'hi enfadava molt.

-Papa, no escriguis més! No vull que escriguis més! M'has sentit?

Sabia què venia, després del tecleig a l'ordinador.

Venien les sirenes de policia, que podia sentir cada cop més a prop.

I més a prop, fins a casa.

I els cops a la porta, cada vegada més forts.

I els crits. No, els brams.

Brams en una llengua que no entenia del tot.

I homes vestits de policia o de militar al rebedor.

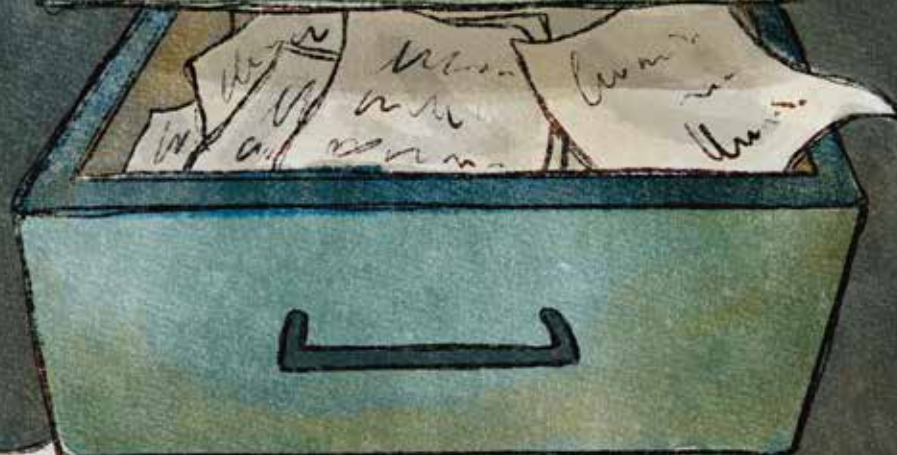
I al menjador.

I a l'estudi.

I calaixos oberts.

I roba per terra, i fulls escampats.

I s'emportaven el papa a la presó.

I és que el papa ha anat uns quants cops a la presó per culpa de les coses que ha escrit. Per això ella s'hi enfadava i li demanava que no escrivís més. No volia que tornés a la presó. La presó és lluny, un lloc trist i fosc.

El dia que el papa va sortir de la presó l'últim cop, li va tornar a demanar que no escrivís més. Li ho va dir a la porta de la presó, on l'havien anat a rebre amb la mama i un munt d'amics i amigues. El papa, en aquell moment, no li va respondre. Només la va abraçar. Semblava que no li sortissin les paraules.

Quan va arribar a casa, per si de cas ell no l'havia sentida, li va tornar a repetir: –Papa, no vull que escriguis més!

Ell, llavors, sí que va parlar. De sota el jersei que duia, es va treure un tou de papers polsosos, i li va llegir el seu poema per primera vegada.

Saps qui ets, tens als ulls la força del cel magenta
alça't i crida, forta i valenta.

És tan bonic...

Mentre ell el llegia, com si fos per art de màgia, a ella les paraules se li quedaven gravades a la memòria.

Quan va haver acabat, va continuar parlant: -No puc parar d'escriure, petita. He d'escriure en la nostra llengua, per explicar qui som, com som i què pensem. Només nosaltres ho podem fer. Espero que així, algun dia, ningú no hagi d'anar a la presó per escriure en la nostra llengua qui som, com som i allò que pensem.

Ella ho va entendre, però encara tenia una altra pregunta: -Papa, per què estan tan bruts de pols, aquests papers?

El papa va somriure. Li va acaronar els cabells.

-Quan em van tancar a la presó em van prendre els llibres, les llibretes i els bolígrafs i llapis que duia. Jo, però, no podia deixar d'escriure.

-I com es pot escriure sense llapis ni paper?

-Pensant les idees moltes vegades. Repetint-les en veu baixa, o repetint-les només per a tu... per això molts textos me'ls sé de memòria.

-I qui te'ls va donar, aquests papers i el boli amb què els has escrit? -va dir ella, assenyalant el tou de papers que el papa s'acabava de treure del jersei.

Ell va somriure mentre els agafava
i els provava d'espolsar... d'aquella
manera.

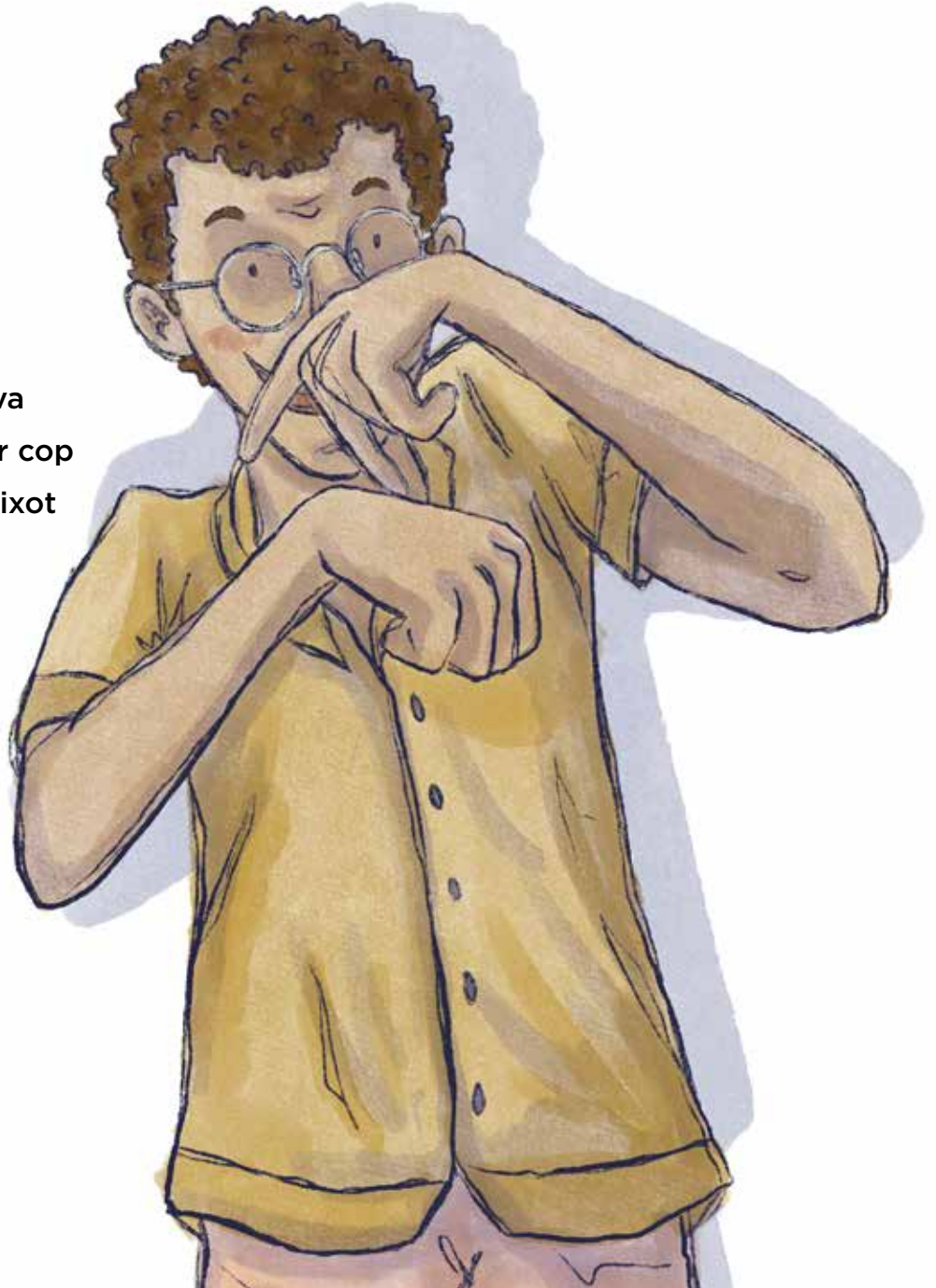
-Saps què? Fins i tot a les presons
més fosques, fins i tot als llocs
més tristos, on ni la llum de les
estrelles ni la de la lluna no
poden entrar, de vegades hi
passen coses boniques... i una
nit, quan tothom provava
de dormir, vaig sentir un
murmuri. Em vaig alçar
del llit i, sota de la ranura
de la porta, vaig trobar
aquests fulls, però en
blanc, i dos bolígrafs.
Vaig córrer a mirar cap a
fora, al passadís, per una
escletxa de la paret.

-I què hi vas veure?
-va preguntar-li amb
la boca molt oberta.

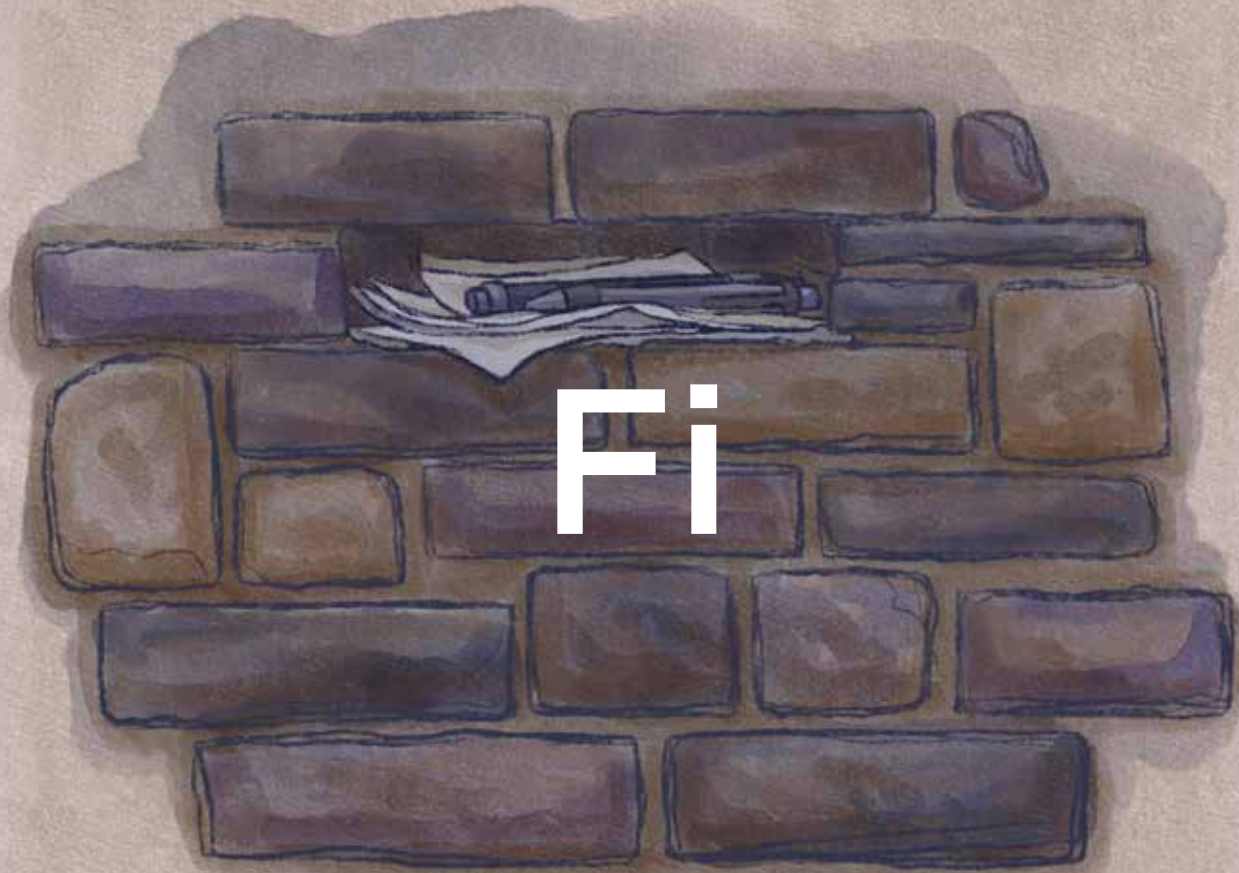
Ell es va posar els dits
a sobre els llavis, i els va
moure. Va ser el primer cop
que li va parlar del Bruixot
Màgic de les Paraules.

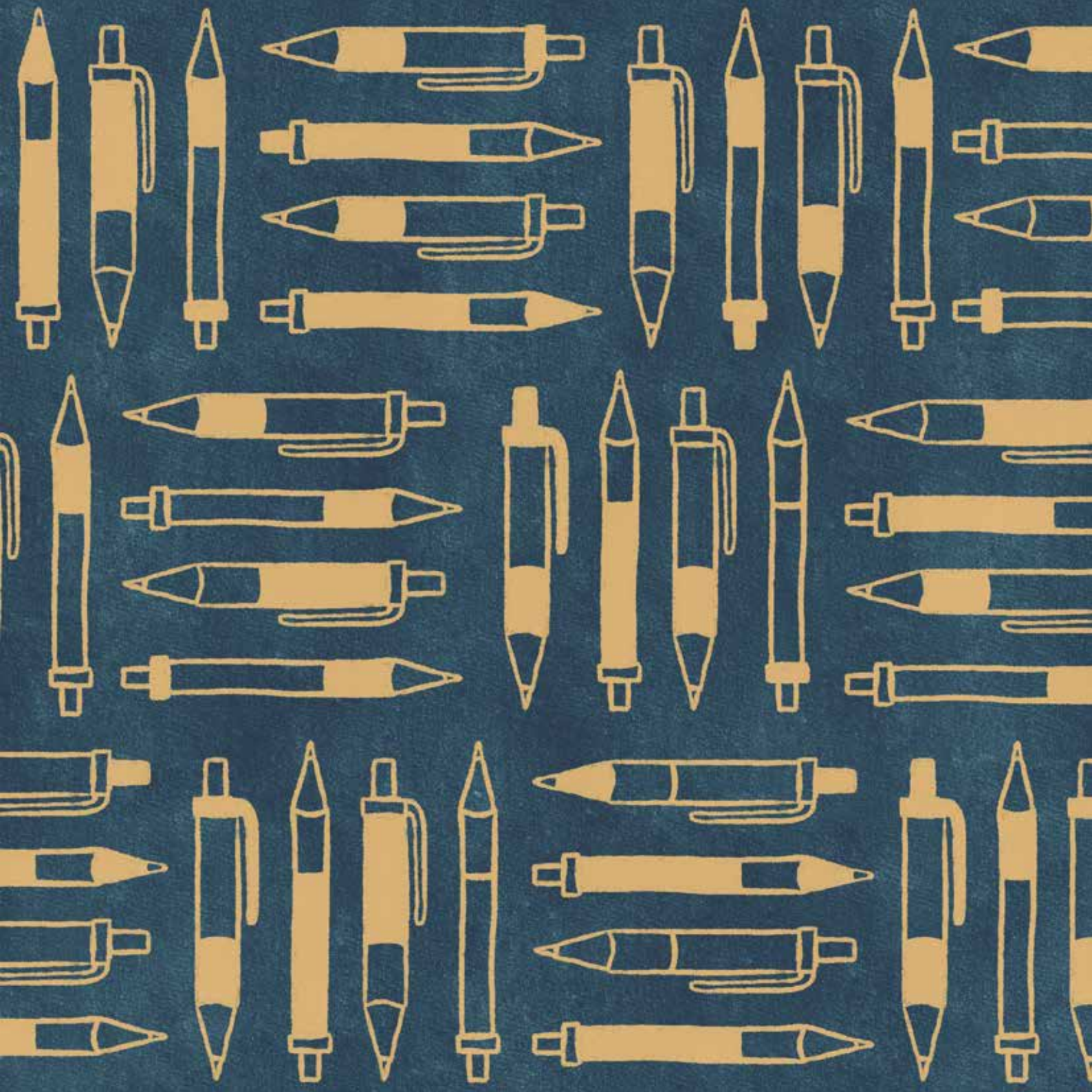
-A partir d'aquell dia vaig continuar escrivint, però ningú no em podia trobar els textos. Ja ho saps, la nostra llengua està prohibida i hi ha molta gent a qui no li agrada que parlem de nosaltres. Vaig treure unes quantes pedres de la paret de la cel·la i hi vaig amagar els poemes i els altres textos.

-Per això tenen tanta pols?

Ell va fer que sí amb el cap abans de tornar-la a abraçar.

A watercolor illustration on a piece of textured, light brown paper. The central focus is a brick wall, with bricks rendered in various shades of brown, tan, and purple. The bricks are arranged in a staggered pattern. In the middle of the wall, there is a small, white, crumpled piece of paper with a dark pen or pencil resting on it. The entire illustration is set against a light brown background that matches the paper's texture. The edges of the paper are slightly irregular and torn.

Fi

De la mà de la Bruna coneixerem dos dels drets que tenim.
El dret d'expressió i el dret a conèixer, parlar, escriure,
pensar i estimar en la nostra llengua.

Edita:

Amb el suport de:

AJUNTAMENT
D'ESPLUGUES

Ajuntament del
Prat de Llobregat